

Schriftmeditatie

"En zalig is hij, die aan Mij niet zal geërgerd worden".
(Matth. 11:6)

Er was een man, nog in de kracht van zijn leven: ruim dertig jaar oud. Zijn naam was Johannes. Hij werd bijgenaamd: de Doper.

De oude profeten hadden zijn komst voorzien. Zij noemden hem "de Elia die komen zou": "Ziet, Ik zend ulieden de profeet Elia, eer dat die grote en vreselijke dag des Heeren komen zal (Mal. 3)".

Jesaja zag hem door de profetische geest als de "stem des roependen in de woestijn" en hij hoorde hem roepen: "Bereidt de weg des Heeren, maakt recht in de wildernis een baan voor onze God (Jes. 40)".

Het woord van de profetie werd vervuld.

Johannes was gekomen. Hij predikte in de woestijn van Judea en zei: "Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen".

Velen kwamen tot hem in de woestijn.

Velen beleden hun zonden en werden gedoopt.

Velen hoorden de boodschap van het koninkrijk van recht en gerechtigheid.

Johannes predikte de komst van het Lam Gods: het Priesterlam. Hij predikte de komst van de grote Profeet, Die met de Heilige Geest en met vuur zou dopen.

Niet in het minst predikte hij de Koning, met de wan in Zijn hand. De Koning, Die de dorsvloer zou doorzuiveren, de tarwe in de schuur zou samenbrengen en het kaf met onuitblusselijk vuur zou verbranden.

De hoogmoedige Farizeën en Sadduceën wees hij aan als: adderengebroedsels.

De bijl is alreeds aan de wortel van de bomen.

Nog even, dan hakt de rechtvaardige Koning de bomen om, met wortel en tak, en werpt ze in Zijn toornvuur.

Johannes heeft deze Koning zien komen tot de doop:

"Toen kwam Jezus van Galilea naar de Jordaan om gedoopt te worden door Johannes".

Johannes heeft de Heilige Geest zien neerdalen op Hem.

Hij heeft de stem uit de hemelen gehoord: "Deze is Mijn

Zoon, Mijn Geliefde, in Dewelke Ik al Mijn Welbehagen heb (Matth. 3)".

Johannes kwam om van het Licht te getuigen. Hijzelf was het licht niet. NU is HET LICHT gekomen. Het werk van de getuige raakt ten einde. De weg van Johannes wordt steeds eenzamer. Het woord, eenmaal door hem gesproken, gaat steeds meer in vervulling: "Hij moet wassen, ik minder worden".

De volgelingen van Johannes worden jaloers. Ze brengen al spoedig de boodschap bij hun meester dat Jezus méér volgelingen krijgt dan hij: "Ze komen allen tot Hem". Ze begrijpen niet, waarom de discipelen van Jezus niet vasten en bidden zoals zij.

En dan zien we Johannes nog eenmaal in de geest en de kracht van Elia werkzaam.

Hij verschijnt aan het koninklijke hof van Herodes Antipas. Johannes bestraft de goddeloze vorst om zijn zonde. Herodes had de vrouw van Filippus, z'n broer, onwettig in bezit genomen.

Deze bestraffing gaat te ver voor de snode koning en zijn onwettige vrouw. Herodias wordt vervuld met een diepe haat tegen de Doper. Hoe graag zou ze zijn toornende ogen hebben uitgestoken.

Spoedig bevindt Johannes zich in de gevangenis. De knechten van Herodus hebben hem in de sterke burcht Machaerus opgesloten.

Toch is Johannes nog niet geheel afgesloten van zijn omgeving. Telkens komen zijn discipelen hem het laatste nieuws brengen. Het is wonderlijk nieuws. Johannes hoort van de bruiloft in Kana, van de zaligsprekingen, van oordelen en bidden, van melaatsen die worden gereinigd, van bezetenen, lammen en blinden die geholpen worden, van tollenaars en zondaren, van eten en drinken...

Daar zit de trouwe gezant nu in de sombere kerker. Zijn lichaamskracht verkwijnt. Zijn geest wordt benauwd. Zijn volgelingen zien met lede ogen de groeiende aanhang van Jezus aan. Hun rabbi Johannes wordt opgeslokt door de schaduw van de vergetelheid. Jezus groeit, Johannes verdort...

Lezer, we zingen zo graag: Zo moet de Koning eeuwig leven, bidt elk met diep ontzag, enz. Maar intussen

moeten we ontdekken dat onze voorstellingen van deze Koning niet juist zijn. Het gaat alles zo anders dan we gedacht hadden. Zijn wegen zijn zoveel anders en hoger dan onze wegen. Wij denken altijd maar dat de Heere het beter anders kon doen.

En daar zit Johannes nu. Steeds dieper zakt z'n hoofd naar beneden. Zijn luisterend oor hoort niet de dreunende slagen van de bijl. Hij hoort niet het knetteren van de stoppels en doornen in het vuur. Hij ziet de vlammen niet, die de paleizen van de goddelozen verteren. Hij merkt niets van de nederlaag van de onderdrukker. Nog steeds lopen de Farizeën en de Sadduceën met opgericht hoofd door de straten. Waar is de Koning die hen daagt voor het tribunaal van Zijn gerechtigheid? Waar is de hand van Zijn Meester, die de gevangenisdeur ontsluit? O, wat hoort hij toch allemaal voor een wonderlijke berichten? Steeds dieper wordt zijn moedeloosheid, steeds donkerder zijn kerker. Een beginsel van ergernis rijst op in zijn hart: als het dan zó moet?

Tenslotte zendt Johannes twee van zijn discipelen tot Jezus. Zij moeten een vraag overbrengen: "Zijt Gij Degene Die komen zou, of verwachten wij een ander?"

Misschien denkt er iemand: hoe is dat nu mogelijk? Johannes had toch duidelijk de Heilige Geest gezien en de stem uit de hemel gehoord? Volkomen waar. Maar wat is het dat gij hard zou spreken: de hand op de mond... Het getuigenis kan in het hart liggen dat Hij de Christus is, en toch?, Zijn voetstappen verborgen.

Aangevochtene, u zegt misschien: Hij is de Aangewezene, de Christus. Maar ik kan Hem niet volgen. Het gaat alles zo anders. Waar moet ik blijven? Ik zit in de gevangenis.

Hij groeien - wij verdorren

Maar ach, ik wil meegroeien. Ik versta niet dat Hij al-
léén de Weg, de Waarheid en het Leven is.
De enige Hogepriester en grote Profeet is voor mij per-
soonlijk zo onmisbaar en noodzakelijk.

De discipelen van Johannes hebben de vraag overge-
bracht aan Jezus. Ze zien met eigen ogen hoe Jezus de
wonderen vermenigvuldigt. Dan geeft Jezus het antwoord
voor Johannes: "Gaat heen en boodschapt Johannes hetgeen"

gij ziet en hoort". Het is de boodschap die al eerder tot Johannes gekomen is: de boodschap van ontferming en genade; van blinden die ziende worden; kreupelen die wandelen; melaatsen die gereinigd worden en doven die horen; doden worden opgewekt; aan de armen wordt het Evangelie verkondigd, en "zalig is hij, die aan Mij niet zal geërgerd worden..."

Nu gaan de discipelen van Johannes weer terug. Hun meester wacht in de donkere kerker op antwoord. Traag zijn de uren voor hem voorbijgekropen. En eindelijk..., daar zijn ze. Johannes heft het hoofd luisterend op. De boodschap van het Genadegericht klinkt hem tegen, en..., armen wordt het Evangelie verkondigd. Steeds dieper zakt het hoofd van Johannes.

- Het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt; zalig die niet geërgerd wordt -. Johannes luistert met heel zijn ziel. Er komt een scheur in de donkere wolken die hem bedekken. Een straal licht van de Zon der Gerechtigheid valt door de wolken heen in zijn arme hart.

Ergeren, dat is struikelen. Dat is vallen over Jezus. Vallen over Jezus genadewerk. Ergeren, dat is bijten in het aas van de satan.

Zalig is hij, die aan Jezus Christus niet geërgerd wordt. Nu dringt het waarachtige Licht de ergernis uit het hart van Johannes weg. De horizon wordt breder. Zijn strenge en moedeloze ogen worden zacht. De stug gesloten lippen vormen zich tot een glimlach.

De Priester, de lieve Priester, het Lam: voor mij. De bijl verdient, eeuwig. Maar de straf, die ons de vrede aanbrengt, was op Hem.

Zalig is hij, die niet geërgerd wordt ten ende toe.

Zalig is Johannes nu, in de kerker. Zijn ogen zien helderder dan ooit het Lam dat geslacht wordt, dat ook voor hem geslacht wordt.

Johannes murmelt zacht voor zich heen: Hij wassen, ik minder worden. Weer worden de oude woorden levend: "Die van boven komt is boven allen. Die uit de aarde is, die is uit de aarde en spreekt uit de aarde. Die uit de hemel komt is boven allen".

Hemelse vreugde vervult het hart van de bevrijde Johannes. Zalig die niet geërgerd wordt. Gij hebt mijn ziel liefelijk omhelst. Gij zijt voor mij een schild in

in alle nood. Gij hebt mijn smart verdreven.

Lezer, waar zit u? In de gevangenis misschien?
Rijst er ergernis in u op tegen Gods eeuwig Evangelie?
Zit u opgesloten, zodat u er niet uit kunt komen?
Kunt u Zijn werken niet volgen en bewonderen?
Probeert de satan u een ergernis voor te werpen?
Ach, wie onzer kent zijn hart? Het is arglistig en do-
delijk. De Heere kent het hart en proeft de nieren.
De Heere maakt het goed.

Het gaat goed. Ik hoor zingen.
De duivel mag zich nog een ogenblik vermaken met het
hoofd op de schotel...
Ons andere HOOFT is niet te scheiden van het lichaam.
Nu horen we het nog beter, Johannes' zwanenzang:

Gij hebt veel goeds bij uwe knecht gedaan,
hem naar Uw Woord gered uit al zijn noden.

Leer mij, o Heer, een goede zin verstaan
en wetenschap, der dwazen waan ontvloden.

Wijs Gij mij Zelf de weg der waarheid aan,
naardien ik heb geloofd aan Uw geboden.